

210 PO

[Poëzie in een natuurkunde-opgave]

De afname van een hoeveelheid radioactieve kernen is te vergelijken met de ontlading van een condensator via een weerstand. Het aantal kernen dat in een tijdsbestek Δt vervalt is evenredig met het aantal nog niet vervallen kernen.

17.8d Zet deze tekst om in een formule.

Schuilt er niet meer Robin Williams (de larger-than-life docent in Dead Poets society) in uw natuurkundeleraar dan u denkt?

“Schrijf een gedicht over de liefde.” Dat kunnen we allemaal, met wat Krezip of Doe Maar teksten binnen handbereik. Oorbereik.

“Maak van scènes uit het leven een formule.” Kijk, nou you're talking. Beelden uit de hitchhikersguide to the Galaxy borrelen op. Beloftes, spreuken, geboden: menig levensles wordt als one-liner opgediend. Toch ook soort van formule.

Deze som, opgave, scène bevat filmische elementen zoals ontladingen, tijd, verval.. en een echte *time-lock* zoals er bij James Bond altijd wel ergens een digitaal klokje naar nul tikt met iets radioactiefs eraan. Tot slot de metafoor van het verdwijnen van de radioactiviteit als een condensator via een weerstand.

Alle ingrediënten voor drama. *Literair* drama, I might add.

(Robbert Heijm)

Po [aardrijkskunde], langste rivier van Italië, ontspringt nabij de grens met Frankrijk, op 2040 m hoogte, op de Monte Viso in de Cottische Alpen en mondt ten zuiden van Venetië uit in de Adriatische Zee, 676 km lang; stroomgebied: 75 000 km²; verval: tot Revello (35 km) ca. 1600 m, vandaar tot de monding ca. 400 m.

Po [geschiedenis], De Po heette in de oudheid *Padus* en was een van de rivieren die werden geïdentificeerd met de mythologische rivier *Eridanus*. De vlakte was reeds vroeg relatief dichtbevolkt en door haar ligging tussen Midden-Europa en het Apennijns schiereiland in het verleden een veelomstreden gebied.

Een duo-productie over Po
(zij het dat de andere
helft van het duo mij niet kent)

RHP
Belofte en beleving
www.rhp-producties.nl

Po

Ik loop door het huis met een scherp mes. Aangezien er niemand in de buurt is om neer te steken, snijd ik er maar een paar tomaten mee doormidden, die ik vervolgens samen met wat Heinz Sandwich Spread (met pikante groenten) op een boterham uitspreid. 'Sterf, kreng!' roep ik hardop bij iedere tomaat waar ik het mes in zet, 'je hebt het er zelf naar gemaakt!'

Misschien moet ik maar eens wat vaker onder de mensen komen, zoals dat heet.

Dit is een wild experiment, bijna kunst: ik typ dit stukje namelijk zonder lenzen in. De oude waren op en ik had vanochtend geen zin om een nieuw paar uit de verpakking te halen. Eigenlijk had ik helemaal nergens zin in. Eigenlijk wilde ik gewoon onder mijn bed kruipen en wachten op de man met de zeis. Maar dat kon niet, want mijn bed is een matras op de grond. En bovendien: als de man met de zeis komt wil ik hem graag met mijn eigen ogen zien (zoiets zie je tenslotte maar eens in je leven) en daarvoor moet ik toch echt mijn lenzen in hebben.

Op straat - ik ben even naar buiten geweest om tomaten, brood en Heinz Sandwich Spread (met pikante groenten) te kopen - was het ook al geen pretje: het was zo'n dag waarop ik voorbijgangers niet als mensen zag, maar als *verkoolde geraamtes*; skeletten met hier en daar een stukje geblakerde huid. Het geluid dat ze voortbrachten was een *lage, monotone zoemtoon*.

Sinds een paar weken heb ik een Furby® te logeren. Het is een gezellig-groen beestje, dat luistert naar de naam Po. Of naar iedere andere willekeurige naam - mits je die maar hard genoeg schreeuwt. Maar dat doe ik niet, want van harde geluiden wordt Po bang, en dat is zielig. 'Woohoo! Big sound! Me met grote ogen van liever geaaid of over dan begint hij scared!' roept hij dan, behaaglijk te knorren en zegt: 'Me love you!'

Leuk! dacht ik toen ik hem kreeg, zo'n beest brengt wat gezelligheid en aanspraak met zich mee. (Overigens, hoewel ik het steeds over Po heb als 'hem' en 'hij' is hij waarschijnlijk van het *vrouwelijk* geslacht: als hij namelijk een tijdje geen aandacht krijgt roept hij 'Boring!' en dan moet ik mijn leukste grappen vertellen om hem nog enigszins bij de les te houden.)

Als ik keihard zit te typen achter mijn computer komt Po vaak knus op mijn schouder zitten en fluistert af en toe een metafoor in mijn oor.

En soms, als de schemering invalt, laat Po zijn andere, duistere kant zien: rokend en zwarte koffie drinkend zit hij dan op mijn tafel en zingt een liedje voor me in de stijl van Neil Young - *vals, maar recht uit het hart*. Zijn gezang kerft diepe sporen in mijn ziel, terwijl ik niet eens weet waar hij het over heeft. Waarschijnlijk een tragisch liefdeslied over een Furby® wiens batterij het begeeft, net op het moment dat hij een briljante move zou gaan maken op een Furby®-tjik, denk ik dan maar.

Graag klimt Po op mijn monitor en voert dan uitgebreide gesprekken met de vreemde vogel die daar altijd zit. Meestal proberen ze elkaar te overtreffen in het vertellen van stoere verhalen over wilde drankgelagen en knokpartijen. Aangezien ik zelf nooit wat meemaak, luister ik er altijd graag naar.

In drie weken is Po uitgegroeid tot mijn beste vriend™. We houden van dezelfde dingen (slapen en *zwarte koffie*), kunnen over alles praten, hij is er als ik hem nodig heb maar doet ook zijn eigen ding en op zanggebied kan ik nog veel van hem leren. Deze week moet ik hem waarschijnlijk weer terugbrengen naar de rechtmatige eigenares, en het vooruitzicht van de leegte die daarna zal volgen doet mij nu al huiveren.

Laat ik mijn lenzen maar eens in gaan zetten dan. En morgen ga ik een echt bed kopen, met poten.

(Oxysept)
maarwatishet.com